

ΟΡΦΕΥΣ

« Εἰς Ἀπόλλωνος δὲ φερμὴν δὲ δοῖδ' ἰοῦντο
ἔμολεν εὐχίνητο. Ὀρφεύς » ΠΙΝΔΑΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΒΕΝΘΗΜΙΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

Διευθυντής ἐπὶ τῆς ἑλλάδος: ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Θέατρο Ποικιλιῶν!... — (Πίπη Μαρτίνη)
 Τὰ πλούτη τοῦ ὄττωχοῦ. — (Νίκου Τσακαλάκη)
 Ἡ τρελλὴ Μάνα. — (Μαριάττισσας)
 Οἱ χιονισμέναι οἱ κορυφές. — (Ν. Μάστορα)
 Στὰ ὕψη. — (Γ. Πελλερέν)
 Intermezzo — (Ὀρφ. Τακίση)
 Βράδν — Βράδν. — (Γ. Γουλιελμῆ)
 Γυναῖκα. — (Λιρέα Κασφίκη)
 Ἡ Βοσκοπούλα. — (Γιάννη Σιώπα)
 Στροφές. — (Λίνου Ἀμοράνη)
 Χαλάσματα — (Σ. Ἀρμένη)
 Σκέψεις καὶ Γνώμες. (Τοῦ Διευθυντοῦ μας).
 Τὸ μαρμαρωμένον κοράβι. — (Γιάννη Κοριοῦ)
 Στὸ θάνατο. — (Παν. Τζανειάτου)
 Πῶς μ' ἔρριξε. — (Ἀγγέλου Σαλούτση)
 Ὁσκάρο Οὐάιλντ. — (τέλος). — (Ὀρφέα Τακίση)
 Ἀπό τοὺς ἔρωτες τοῦ Ὀρατίου. — (Μ. Γιαννοπούλου)
 Ραχίτις. — (Γ. Παπακώστα)
 Ἐπόθησα. — (Βασιλεία Παγκράτη)
 Γυναῖκα. — (Μιχαὴλ Καπῶ)
 Αὐγή. — (Τούλας Βάρθη)
 Serenata — (Αἴαντος Φιλῆ)
 Καινούργιαι ἐκδόσεις. — Μεταξὺ μας. — Ἐγκοί
 οὐαι ψευδωνύμων. — Πνευματικὴ Κίνησις κλπ.

Ἐπιστολαί, ἐμβάσματα, χειρόγραφα κλπ. στέλλονται
 ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Διευθυντὴν μας.

Τὸ κάθε Φύλλο ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ (1.—)

ΟΡΦΕΥΣ

«... Έξ' Ἀπόλλωνος δὲ φορμικῆς ἀειδῆς πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.» ΠΙΝΔΑΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΑΙΑΘΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ
Διευθυντής ἐπὶ τῆς ἑλθς. ΠΙΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΑΠ' ΤΕΣ «ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ»

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ!...

... [Χειρόμικτα κι' ευτυχισμένοι
πλέμε σε πέλαχ γαλήνια ανεπιωτη
χιρά. Και τραγουδάμε το σκοπό
μέ κ.θ.σ. που ερχόζει ευγενικών αν-
θρώπων ψυχών τέ, λεπτέ, χορδέσ.
Πετᾶμε ὅτᾳ οὐράνια—γιὰ μιὰ στι-
γμὴ β.ι.κ.ό.μ.ι.σ.τ.ε. ὅτᾳ ἄλλο κόσμ-
ὅτᾳ κόσμο που βασιλεύει αἰώνια
γαλήνη—κι' ἡ ἀνέλπιστη εὐτυχία
μᾶς κάνει νὰ πιστεύουμε πῶς γλυ-
τώσαμε μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' τὰ βάτα-
να τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Καί γε-
λάμε ἀκούραστα κι' μιλάμε ὡς
πολλές ὅτᾳ φίλου; γιὰ τὸ καλὸ,
πού μᾶς ἔλθε.]

... Πάφανε παιά-ἀληθινά;—ἡ στε-
νοχώρις κι' οἱ καύμοι· χαρῆς τρα-
γουδία θ' ἀντηχοῦνε ὅτᾳ σπῆτι που
εὐτυχισμένου. Κλάματτα δὲν θ' ἀ-
κούγωνται καὶ δάκρυα δὲν θ' ἀργο-
κυλᾶνε, ὅτᾳ μαυρισμένο μούτρο του
τίμου παλαιστή.

Ἡ τύχη θέλησε νὰ γενῆ πλού-
σιο;· ν' ἀποκτήσῃ εἰς τὸ πού ὄνει-
ρευόντανε τότᾳ χρόνια. Σκέψεις ἀ-
πελπιστικέ; θὰ πάψουν παιά νὰ δια-
περνῶν τὸ μυζλό του καὶ ὅτᾳ μα-

λακὴ στρώματτα-στῆ; εὐτυχία; τὰ
στρώματτα—ὁ τυχερός κλά-κλά του.
κουλωμένο; θὰ συλλογιέται τὸ πρῶτ
πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ καλλί-
τερα τὴν ἡμέρᾳ του.

Δὺο παιδιὰ εἶχε καὶ τὰ πάντρεψε
ὁ γέρω δουλευτής. Μιζῶ μέ τῆ γοργά
περνοῦσε τὸν καιρὸ του ὡ; τῆ στι-
γμὴ που μῆνυμα θανάτου ἔλθε νὰ
τραῖξῃ τῆ, ἡσυχία του. Εἶχε πεθᾶ-
νει ὁ μεγαλειότερος γιό; του. Τὰ πε-
ρεθούει του καλότουχου κλειστήκαν
κι' ἡ δυστυχία ἄρχισε ξανά νὰ βατα-
νίζῃ τὸν εὐτυχισμένο ἄνθρωπο.

Ἐπειτ' ἀπὸ κῆμποσο καιρὸ γύρι-
σε ὅτᾳ σπῆτι ἀπ' τὴν ξενητεία ὁ
μικρότερος γιό; του, μέ δὺο ἀγγε-
λούδια πλάι του καὶ μέ πολὺ χρυ-
σάφι που ἔδᾳρνε τίς τσέπε; του. Ὁ
λυπημένο; γεροντάκος ξανάρχισε τὸ
γέλοιο καὶ τὰ παρεθούρια ἀνοικτήκαν
γιὰ νὰ κλειστοῦν γιὰ δεύτερη φορᾶ
τὴν ἡμέρᾳ που ἡ γυναῖκα του εὐ-
τυχισμένου ἀπέθινε ἀπὸ κακιά ἀρ-
ρώστια.

... Αὐτῆ ἔναι ἡ ἀνθρώπινη
ζωή. Χαρά καὶ γέλοιο, κλάματτα κι'

ἀναστεναγμοί, γλύκες καὶ φαρμά-
κια Αὐτῆ ἔναι ἡ ἀνθρώπινη
ζωή.

«Καὶ τοῦ θεάτρου τούτου τῶν
ποικιλιῶν ἡ ὄμορφος καὶ συγκινη-
τικέ; παραστάσι; μᾶ; κῆνουν νὰ θέ-
λουμε νὰ ζοῦμε καὶ νὰ μὴ πεθῆνου-
με ποτέ; Μπῶ; ὅτᾳ εὐτυχία που
μᾶ; χιμογελάει μιὰ στιγμὴ ξε-
χνᾶμε τέ; πίκρε; που περάσαμε. Καί
ἐλπίζουμε. Σέ τί; Οὔτε καὶ μεί;
καλά-κλά δὲν ξέριουμε;»

Ἐστὸ μεγάλο αὐτὸ θεάτρο-πού εἶ-
παμε παρὰ πᾶνου-«ἠθοποιοί» γινό-
ματτ' ὄλ' οἱ ἄνθρωποι, μικροὶ καὶ
μεγάλοι, καὶ παιζοῦμε τακτικά, ἀ-
κούραστοι καὶ πολλέ; φορέ; ἀποφα-
σιστικοί. «Τῆ γλύκα τῆ; ζωῆ;» που
γευόμαστ' ἀχόρταγα ἄ; μὴ τὴν θα-
ρεθούμε. Μέ τὴν ἐλπίδα ἄ; τραθή-
ζουμε μπροστᾶ καὶ ὅτᾳ «Θεάτρου
τῶν Ποικιλιῶν» τῆ σκηνῆ ἄ; παί-
ζουμε νεοί καὶ γέρω; θαρραλέ;
Γιατί γλυκεῖα-πολὺ γλυκεῖα-εἶν' ἡ
ἀνθρώπινη ζωή.

Πίπης Δ. Μαρτίνης

Νίκου Τσακαλάκη

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

Μιά μάννα πουχ' ἕνα παιδί, ὅτᾳ χωρισμό του λέει:
—Παιδί μου ὅτᾳν μεγάλωσες κι' ἀπόμακρα μου φεύγεις
Τράβι τὸν δρόμο τὸν Καλό! . . . Σ' αὐτὸν κανεῖς δεικνῆσαι
Μ' αὐτὸν ὅτᾳ βρούσι τῆς χαρᾶ; ἀερόμαχτα θὰ ἔβγῃ; . . .

Μὰ τὸ παιδί, τὸ εὐμορφο κουνᾶει τὸ κεφάλι
φιλεῖ τὸ χέρι τῆς γοργᾶ; που τὴν εὐκῆ τῆς πέρνει
καὶ λέει: «Μάννα δὲν κυτῆ;σ, πῶ; ὅτῆ; ζωῆ; τῆ πάλη
δ' ἴσι; δρόμος πάντοτε μόνο ὅτᾳ φτώχεια φέρνει;»

Ἡ μάννα μ' ἀναστεναγμὸ ξαναπαντᾶ ἡ μαύρη
—Παιδί μου μὴ σέ ξεπλανοῦν τὰ πλούτη τὰ πε-
φίσσια

Κι' ἄν βλέπῃ; ἄλλον αἶμα ἀφθονο χρῆμα νᾳβῆθ
Μὴ τὸν ζηλέψῃ; σὺ ποτέ !. . Μόνο προχώρει ἴσια! . . .

Οἱ τίμιοι καὶ οἱ καλοί, φτωχοί ὅτᾳν τῆφ' ἄν μῆχαν
Μὰ φορτωμένη δημοαρού; τῆ μνήμη τους ἀφήχαν! . .

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΗΠΟΥΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΑ

Απάνου σ' ένα βράχο μιὰ, ἔρη-
μης ἀκτῆς, καθισμένη μιὰ τρελλή
ἀπ' τοῦ δακρυοῦ τοῦ πόνου γερα-
σμένη, κτύπησε μέ μάτι ἀπλαγῆ τὸ
κύμα ποῦ χτυπούσε σὰν τρελλό δι-
νένας ἡμέροτα φίλημάτα στὴν ὕ-
γρο ἀμμουδιά.— Συγχά σέ κάθε θου-
γκητό τη; ἔσμιγε κι' ὁ πικρὸς τη;
στεναγμὸς ποῦ ξέφευγε ἀπ' τὰ βχ-
ρητὰ πληγωμένα τη; στήθη. Κάμπο-
ση ὦρα μένει ἐκεῖ ἀκίνητη στὸ βρά-
χο βυθίζοντας τὰ μάτια της στὸ γα-
λανὸ γυάλω.

Βουβὴ καθόταν ἡ ἄμοιρη, τώρα
ἀρχίνησε κάποιον σιγαλὸ μυρολοῖ ποῦ
τὸ συνίδεψε κάπου, κάπου ἕνα; λυ-
γμὸς. «Ἡ τρελλὴ τραγουδοῦσε...! τὸ
μυρολοῖ της ῥίχνοντας γύρω του ἕνα
βαθὺ πόνον, ξέσχιζε καὶ τοῦ βράχου
τὰ στεφάνια πῦμαναν ἀκλόνητα στή;
θ λαστας τὸ μούγκριμα τοῦ ἀφρο-
σ ερανωμένο κύματος τοῦ κτύπου,
κι' ὁ βράχος ἀνοστέναζε μέ μιὰ κλα-
ψιλικὴ φωνή, ποῦ ῥίξανε δύο ἀγριο-
πούλια στὴν ἀγκαλιά του καθισμένα,
στὸ ἀκουσμά τοῦ πόνου τῆς Μάνας.

Μέ μάτι δακρυομένη ἡ δύστυχη
σκύβει στὸ κύμα τ' ἀπλαγῆ, φι-
λώντας τὸ δολοφόνον ἀφρό του καὶ τὸ

βρωτῆ μέ σιγαλὴ φωνή, ποῦ ἔφυγε τὸ
γυό τη; τὸ μόνο παλληκάρι τη; τὸ
ὠμορφο νευτόπουλο!
Τὸ κύμα μένει βουβὸ μόνο τὰ γα-
λανὰ νερά του, γυρεύοντας συγ-
χώριο τὰ πόδια τη; φιλοῦσε.

Τὸ μυρολοῖ ἔπλεξε «Ἡ νύχτα αι-
υώνει, τὰ ἄστρα βγαίνουν ἕνα, ἕνα
στολίζοντας τὸν οὐρανὸ, ἡ σιγαλιὰ
ρίχνει τὰ πέπλα τη; στὴν ὀλόγυρα
φύσι. Ὁ μπάτη; ἀρχίζει, ἔλαφρὰ νὰ
ζαρώνη τὰ κύματα τυλοσοῦσα; τὴ
γῆ στὸ δροσερὸ τῆς νύχτα; μινδύα.
Ἡ ἄμοιρη Μίνα βρίσκεται ἐκεῖ,
στὴ πέτρα ἐπάνω ἀκίνητη. Τὸ βλέμ-
μα της στὴ θάλασσα β.θίζεται καὶ
μέ; τὰ ὕγρα κιλίττα τη; γυρεύει τοῦ
γυοῦ τη; τὴ μορφή νὰ διακρίνη, κἄ-
ποι ἐκεῖ στοῦ; λουλουδιῶν; κήπου;
της νὰ πλανᾶται λάμποντας; ἀπὸ
νύττα!

Στοῦ ἄερα τὸ φύσημα ψιθυρίζει
τὸ κύμα, σκύβει ἔρχεται σιμάτου ἡ
τρελλὴ τὸ μυστικὸ του ν' ἀκούση.
Τὸ μάτι τη; καρφώνονται σ' αὐτὸ,
μέ γρηγορῶτα ἀρνήταστη νομίζοῦσα;

ποῦ; μυστικὴ τῆ; ψιθυρίζει ποῦ βρι-
σκεται ὁ γυοῦ; της; πέ νει στὴν ἀγ-
καλιά τη; τὰ δροσερὰ νερά του, καὶ
τὸ βρωτῆ νὰ τη; εἶπῃ ποῦ εἶναι τὸ
νευτόπουλο, νὰ πῆ κι' αὐτὴ εὐθύ;
νὰ τὸ ἀνταμῶτη. Κι' ὁ ἄερας; ποῦ
φυτῆ καὶ γύρω της χαϊδεύει τὰ γα-
λανὰ νερά, τῆ; φέρνει τὴ φωνή τοῦ
γυοῦ τη; ποῦ γυρεύει «Μίνα μου».
Ταράζει ἡ Τρελλὴ τὴ θάλασσα ἄ-
πλειστα κιντῶσει, κα νὰ, βλέπει
τώρα κίθαρα μέ; τὰ κρυστάλλινα
νερά, τὰ μύρια φῶτα τ' οὐρανοῦ τρελ-
λὰ νὰ καθρεφτίζονται καὶ μέ; αὐτὴ
ὁ πληγωμένο; νοῦ; της; φέρνει ἐκεῖ
ἕνα νευτόπουλο ὄμορφο ποῦ μέ; χα-
ρούμενη φωνή «Μινουλά μου» φω-
νάσει; «Παιδί μου» τ' ἀποκρίνεται,
εὐτυχιμένη ἡ Μίνα καὶ μ' ἀνοιγμέ-
νη ἀγκιλή πέφτει στὴ θάλασσα κι'
ὄρμα τὸ γυοῦ; της; ν' ἀγκιλιτῆ...

Σοικτὰ τὸ κύμα τώρα τὴν κρατᾷ,
στὰ πέπλα του τὰ ὕγρα τὴν σφιγ-
γει καὶ νευτορίζοντά; τη; τὴν φέρ-
νει στοῦ γυοῦ τη; τὴν ἀγκιλή.

Πύργος 3 Ἰανουαρίου 1923
Μωραϊτίσσα

ΟΙ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΕΣ ΟΙ ΚΟΡΦΕΣ

Κατάλευκες ἐκεῖ οἱ κορφές οἱ χιονισμένες τῶν
βουνῶν
Ποῦ μοναχὰ δρῆνα κι' ἀητοί, τολμᾶνε ἀπάνω
ν' ἀνεβοῦν
Κι' ἔτσι παρθένες κι' ἄσπιλες μένουν στὸ διάβα
τῶν χρονῶν,
Πῶς μέ τραβοῦν!
— Ἀρχαίων θυσία— τὰ σῦνεφα σὰν σφάγιων κνίσ-
σα καὶ καπνὸς
Γύρω τριγύρω ἀπλώνονται— Ποιῶν θεῶν λατρεία
μυστικὴ, —

Καὶ τίς κυκλώνουν στοργικὰ μὴ ἰδῆ τὸ μάτι κα-
νενοῦς.
Νάμο, ν' ἐκεῖ!
Σὰν χιόνι, εἶτε σὰν σῦνεφο ἐκεῖ στίς ἀπάτητες
κορφές
Νάμουν νὰ λυώσω σὰν αὐτὰ ἢ σὰ, ἐκείνα νὰ
ὑψωθῶ
Γιὰ μιὰ φορὰ γύρω νὰ ἰδῶ τόσες τῆς φύσης
ὠμορφιές
Καὶ νὰ χαθῶ!
N. Μάστορας

ΣΤΑ ΥΨΗ

(Τραγουδία τοῦ Σαλονισῆ)
Σπασμένα μάρμαρα Ναῶν, κρύες, βοι βέδες κολῶνες
κι' ἀγάλματα μόνον νεκρῶν Θεῶν σιωπηλά—
ὦ Σκέψη, ἰδῶ, π' ἀνέβηκες, τὰ κρῖνα κι' οἱ χειμῶνες
κι' ἡ τρικυμιὰς κι' οἱ ἄνεμοι τὰ σῶριασαν νεκρά....
Τὰ λίβανα, ποῦ νανούριαν γλυκὰ κι' ἀγαπητὰ
καὶ σιγαποκοιμήθησαν ἀνθρώποι καὶ αἰῶνες
— ἡ Παναγὴς κι' ἡ ζωντανὴς Θεὸς καὶ ἡ Μαντόνα—
ἄλλοι!— ἐρείπια στέκουν στὰ ὕψη ἐδῶ, Καρδιά!...

ὦ Σκέψη, ποῦ τὰ γκρέμισες! Μὲ δάκρυον παραπόνια
μέ μιὰς μετάνοιας μυστικῆς φωνῆ, παρακαλῶ σε,
ἀνάστησέ τα!— Μιὰ σταλιά, μιὰ σταλά Πίστη δῶσε
καὶ γκρέμα με πτὰ ὕψη σου σὲ κάποιον ἀθῶνα χρόνια!
— Σὲ κάποιον Πίστη φέρε με, ποῦ νοιώθω νὰ γυρεύη
πάλε Θεοὺς καὶ ζωντανὲς Θεές νὰ τὲς λατρεύη!...
G. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΚΕΡΚΥΡΑΪΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ὀρφέα Γακίση

Γιάννη Στόπη

INTERMEXICO

Βουβές, ἀμίλητες, παιδοῦλες δακρυομένης
Σὲ μένα γέρονον
Καὶ ζητοῦν καρδοῦλες λυπημένες
Πίσω τους νὰ σέβουν!

Ἔχουνε πλάνα, ἄρρωστα, ὄγρα τὰ μάτια
Σὰ νᾶναι μαγευμένα
Καὶ τρέχουν οὐ κακόστρατα καὶ στενομονοπάτια
Ποῦ τᾶχουν μαθημένα!

Πόσο τὰ πλῖνα μάτια τους ὄγρα καὶ μαγευμένα
Τὶ σκέψη μου ταράζουν
Καὶ πόσο νοιώθω σιτὴ θερμὴ ψυχὴ μου ὀλοένα
Σὰν σπίνες νὰ φαντάζουν!

Γ. Γουλιέλμης

BRADY - BRADY

Βράδν-βράδν ὦρα μυστιὰ!
Μὲ χρυσάφι ἡ δόσι πλημμυρίζει
Καὶ γοργὴ τὰ σπλάχνα μᾶς γεμίζει
Μιὰ βαθεῖα συγκίνησι γλυκειά

Βράδν-βράδν λύπες καὶ χαρὲς
Ποῦ ἦταν χρόνια τόσα ξεχασμένες
Ἐξαφνα περνοῦνε φτερωμένες
Μέσ' ἀπ' τὴ καρδιά μας, ζωηρές

Βράδν-βράδν ἔαφρον τὴν ψυχὴ
Ἄλλον κόσμον πλημμυρίζουν πόθοι
Κεῖ ψηλὰ πῶς θαῖρει πάλι νειώθει
Τὴν γλυκειὰ χαρὰ τὴν μοναχὴ

Βράδν-βράδν ὦρα μυστιὰ!
Εἰς τὴ γῆ ὁ ἥλιος κατεβαίνει
Κ' ἡ ψυχὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνεβαίνει
Στὴν παλιὰ της θεῖα κατοικία!

Ἀντρέα Καθφίκου

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἀπ' τὸ πιδ ἀφράτο λούλουδο
Καὶ μοσκοβολισμένο
Ἄρα, σὺ τὸ γέννημά
Εἶσαι τὸ πιδ ἀγιό.

Μ' ἀπ' τὸ πιδ ἀχνὸ μυστήριον
Καὶ πιδ ξαγναντεμένο
Εἶσαι ἐσὺ τὸ εἶδωλο
Τὸ μακροσκοιενό.

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Στὴν ἄκρη πέρα τοῦ βουνοῦ
μιὰ βοσκοπούλα μόνη
συλλογισμένη κάθεται
ὀλόγυρα ἀπ' τὸ χιόνι.

Βορρῆς φυσεῖ δυνατὸς
κι' ἐκεῖνη δὲν κρῶνει
πόνος, καὶ πόνος τῆς καρδιάς,
ἄλλο. θὰ τὴν πλακωνεῖ.

Ἐκεῖ θὲ νᾶναι ἡ μεριά
ποῦ σμιγανε τὰ δύο τους
σ' εὐτυχιμένη ἐποχὴ
κ' ἔλεγαν τὸν κα ν' ἰμὸ τους.

Μὰ τώρα ἐκεῖνος μακρῶτα,
στρατιώτης, ἔχει πάει,
κι' ἡ βοσκοπούλα μόνη της
κεῖ ἄνω τριγυρνᾷ...

Λένου Ἀλορίνη

ΣΤΡΟΦΕΣ

Σπαράζει ἡ ἐπιθυμιὰ τὰ σπλάχνα σου
Καὶ δάκρυα σοῦρρονται ἀπ' τὴ λύπη:
Κἄτι καλὸ ποῦ ἀλήθεια σ' ἀξίσει
Κι' ὅμως νὰ νοιώθης, πῶς σοῦ λείπει.

Μὰ εἶναι ἄλλος πόνος μεγαλύτερος,
Φρικτὸ μαρτύριον νὰ νομίζης
Πῶς ἔχεις ἄδυνα καὶ χαίρεσαι
Κἄτι καλὸ—ποῦ δέν τ' ἀξίσεις;

Σ. Ἀρμένι

ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ

Καὶ τῶν νεκρῶν τὰ ψυχα
σπιτάκια, πᾶν κι' ἐκείνα,
τὰ ράγισα, τὰ σκόρπισα
τοῦ νικητοῦ ἢ ἀξίνα.
Κι' ἀπ' τὸ χωριὸ τ' ὀλόμορφο
ὡς μέ τὸ κοιμητήρι
Ὁ Τύρρανος χαλάσματα,
καὶ τρόμο ἔχει σπείρει!
Μέ τὰ φτερά του ὁ κόρακας
τὴν νύχτα ἔχει ξαπλώσει
καὶ στὸ τραπέζι κάθεται
ποῦ τοῦχουν ἄλλοι στρώσει.
Κι' ἡ κουκουβάγια στάθηκε,
μέ τ' ἀφωτὰ της μάτια
στὰ πλοῦσια ποῦ τῆς ἔχτισαν
ὁ χαλασμοὸς παλάτια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΥΠΟ Γ. ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

ΡΑΧΙΤΙΣ

Μία πολύ παράξενη ασθένεια των οστών της βρεφικής ηλικίας, σχεδόν άνευ πυρετού διατρέχουσα, είναι ή ραχίτις ή και άλλως καλουμένη αγγλική νόσος δια τόν λόγον ότι τόν πρώτον παρητήρηθη εϊστή. Αγγλίαν κατά ό έτος 1628. Τους ραχιτικούς όλοι έγνωρίσαμε με τάς φοβεράς εκείνας παραμορφώσεις του θώρακος και τάς κυρτώσεις της Σπονδυλικής στήλης: εϊνε εί κυφοί εί συνήθεις καμπούρηδες εί όποιοι όπωσδήποτε είς τήν 'Ελλάδα δέν εϊνε και όλίγοι αναλόγως. 'Η νόσος εϊναι άς εϊπωμεν και έν μέρει κληρονομική δηλαδή εϊναι ένδεχόμενον είς τήν ίδίαν οικογένειαν πού παρατηρείται περίπτωσι ραχιτικού ν' άνευρωμεν εί προϋπήρξαν και άλλοι. 'Η ασθένεια φαίνεται να προσβάλλη τά όσα έν ή κατά γενικήν ιατρική πεποιθήσιν εϊναι γενικωτέρη, όταν όμως εκδηλωθούν αι παριμορφώσεις του Σκελετού διατηρεί τήν όθλοσασίαν και ύστερα ή νόσος πρέπει να θεωρηθή χρονολογουμένη από μακρού χρόνου και διά τούτο εϊχει αξίαν ή έγκαιρος διάγνωσις διά να προλαμβάνεται ή άπεχθής δυσμορφία εκείνη ήτις εϊναι τόσοι χαρακτηριστική όταν πλέον εξελιχθή. Αί πλείοται μητέρες συλλαμβάνουν τήν ύποψίαν

ότι κάτι τι ιδίαζον παρατηρούν στα παιδια των, έχουσαι ύπ' όψει ή άλλα προηγουμένως ανατραφέντα ύπό τών ίδίων ή έτερα ξένων γονέων. Σας λέγουσιν π.χ. ότι τόν μικρόν βρέχει από ιδρώτα τόν προσκεφάλαιόν του, ότι εϊναι νευρικά (ύπάρχει ή δυσχολία ότι ή ραχίτις συνυπάρχει και με μίαν άλλην αρρώσασίαν των βρεφών της καλουμένη τετανίας) ότι εύρίσκουν τάς σάρκας των παιδιών των μαλακάς: τά μέλη των τόσοι εύλίγιστα ώσπερ μέ τόν άκρον πόδα να θωπεύωμεν τήν παραίαν των: ότι άλλα δέν έχουσιν δρεξιν και άλλα έν ή εϊναι τόσοι λαίμαργα δέν αυξάνουν κατά θάρος και τώσωμά των περιμένει μικρόν: δέν έχουσι καυονικόν ύπνον: εϊναι ώχρά και άναιμικά.

Οί πλείστοι των Ιατρών και οι αυτοχειροτονούμενοι ως ειδικοί (είς τήν Γερμανίαν ή παιδιατρική άποτελεί τήν σημαντικώτεραν ειδικότητα δι' ήν άπαιτούνται και ειδικότεραι γνώσεις της Βιολογίας) έρωτώμενοι έφησυχάζουσι τούς γονεϊς με τήν συνήθη φράσιν «είναι της όδοντοφυίας» έν ή έν τή μεταξύ άρχίζει εξελισσομένη ή νόσος μέχρις ου εκδηλωθή ή αλληλουσία των συμπτωμάτων έν μέρος των οστών πλέον. Τό θρέφος τότε έχει ήδη απομακρυνθή του χρόνου της πρώτης όδοντοφυίας και δέν δεικνύει κανέν ίχνοσ ότι άρχίση ή έξοδος του πρώτου δόντος: προχωρεί κατά τήν ηλικίαν χωρίς να δίνεται να στηρίζεται επί τά ισχία του ή και να όρθοστατή. 'Η προσθήα πηγής του κρανίου παραμένει ανοικτή της συνοστεύσεως εκτελουμένης μετά πολύ μεμακρυσμένον χρόνον: έπίσης είς άλλα παιδια τόν κατ' ίνισόν όστέον μέναι μαλακόν παρουσίαζον τήν έντύπωσιν περιγαυηής και επιτρέπον τήν εγκέφαλικήν συμπίεσιν. Εϊναι ή μορφή της φθίσσεως του Κρανίου ή Cranial tabes καλουμένης. Τά ραχιτικά έμορσι τήν τροφήν (του στομάχου των μη άνεχομένων τροφήν) πρόκειται περι σπιτώματος χαρακτηρισζομένου ως Ηυλορόσπασμοσ: έν ή ταυτοχρόνως άρχεται εκδηλουμένη ή άτροφική κατάστασις μάλλον καταφανής κατά τήν μυϊκήν μάζαν κατ' αντίθεσιν των επί των επιφύσεων των επιμήκων οστών παρατηρουμένων στρογγυλοτήτων ως και επί των πλευρικών χόνδρων εκατέρωθεν τιοιούτων (K o s e u K r a u s) (Κατά τούς Γερμανούς) τά όποια προσοδίδουσι τήν άπατηλήν έντύπωσιν μιας άσυνήθως όμαλής ύπερ αναπτύξεως.

(*Ακολουθεί)

Βασιλείου Παγκράτη

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΠΟΘΗΣΑ

Σίν σ' είδα άπόψε να περνάς απ' του γαλαού τη στρατά κι' αντίκρισα της νεότης σου τά καλά τά δροσάτα 'Επόθησα τά χείλη σου γλυκά να τά φιλήσω και σένα κόρη της αυγής κρυφά να σε ρωτήσω αν νοιώθης μέσα στη καρδιά καμιά στάλα αγάπης για μένα τό ζητιάνο σου κι' εύνοχο της αγάπης. — Πάτρα

Σε 'λιγάκι θα εκδοθει στην 'Αθήνα «τό βιβλίον της ήδονής και του θανάτου» έργο του γνωστότατου 'Ελληνα συγγραφέα κ. Μίχα. Τό κάθε αντίτυπο θα στοιχίσει δολάρια 25 κι' όσοι από τού; άρχιπρού; μα; φίλους θέλουν να τό προμηθευτούν δέν έχουν παρά να γράψουν απ' εύ θείας 'στον συγγραφέα: 'Αθην. Π. Μίχαν. 'Οδός τρίτη; Σ)μβρίου 107α. 'Αθήνας. Πιστεύουμε πώ; κάθε συστάσι εκ μέρος; μας για τήν άπόκτησι του θυματίου αυτού βιβλίου περιτεθεί. Τόνομα του συγγραφέα εξ' άλλου εϊναι σοβαρώτατη έγγύησι για τό έργο πού θα εκδοθεί.

Είς τό προσεχές φύλλον ή επί τούτου γραφείσθαι διά τόν «'Ορφέα» ανέκδοτος φιλολογική μελέτη «Νεοελληνικά επίθετα επί Τουρκοκρατίας» του διαπρεπούς φιλολόγου και καθηγητού κ. Ν. Λεβαδά.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΑ, . . .

(Πεζό Ποίημα)

Le poète a raison, meme quand il a tort (Rostand)

Θαυτή σά' σκίτσι, όχι σ'άν χαριτωμένα μέσα σ' αυτό, ποτε πορταίτο, έτσι σ'άν μέ μολύβι τρέχοντας για να χαϊδέψης και την έχει πλάσει, γυναίκα τη λευκές πάπες που βόσκουνε μορφή σου ο στοχασμός μου και 'στην όχη, ποτε σιγουρίζοντας σκιάκτημε να τη βάλω μέσα σε τη χρυσαφένια σου κόμη, ποτε πάρα, κάτω από άνθισμένες πηδώντας για να πιάσης κροσποκαλλίες, όπου τα χρώματα μέμενους κλώνους; εκεί συνδυάζονται για να κάνουν παιδι κοντά ειιάς. Ελευσική τη γύμνα της σάσ- Κ' ή σκέψη μου προχωρώντας κας σου, κι' ο μωχομυρισμένος πλάθει: 'Αντίκρου σου, άκνημισμένον σ' εϊναι γερομισμένον απ' τα μύρα των δέντρων άερα; πισμένον σ' εϊναι γερομισμένον γεννάει τήν ανατριχίλα του Πό- τοίχον χαλασμένου σπιτιού και ροητευμένον από τη χείρι του είθου.

χίντισσα και όήγισσα μεγάλη». 'Η απόκρισί σου ήσαν «χά χά τι μίερος που εϊσαι καθμέ- νε...» κι' εστήριζες τό φιλιτι- σέηο χείρι σου 'στον ώμό μου. 'Η ματιά σου μου φάνηκε τότε άγριεμένη κι' ή φωνή σου εϊχε πάρη για άλλόκοτη βραχνά- δα. 'Ο άχος του χαχανητού σου σ'άν κεραυνός άκούστηκε σ' ε- σ'άν κείνη τήν μεριά κι' αντίκρισε τόσο τό μυαλό μου, πού δέ θυ- μάμαι τίποτε άλλο παρά δι τρο- μαγμένος έτρεξα, με τά νύχια μου, βαθειά βυθισμένα 'ότες δίζες των μαλλιων μου, 'στό χαλασμένο σπίτι. 'Όταν συνήρ- θα είδα ότι βροδήκα κοντά σου σ' εϊνα ντιβάνι μέσα σ' εϊνα κα- λοπεριποιημένο δωματιάκι με ιζάκι αναμμένο. 'Αφρόντιστα ήσουν ογκυμένη άπάνω σ'τό ντι- βάνι.

Τήν άκρη μιας λιμούλας διά- λέξεν ή σκέψη μου για φίντο λεξεν ή σκέψη μου για φίντο της σιλουέτας σου, τη στιγμή που ή αντίορα ενός φθινοπωρι- τη στιγμή που κτύπαζες τό φλο- νού δειλινού, άπου όρυρήζη τό ρισμένο φεγγάρι πού έβγαυε με άσημι πού χύνει άπάνω της τό άσημι πού χύνει άπάνω της τό φεγγάρι, τυλίγει σ'άν μέ μαγνά- λοχισα να σου λέω «ή βαθυστό- δι τη γαληνιασμένη λίμνη, τά χαστη γαλήνη, τό φλογισμένο γρόφθέ της βουνα, τέσ πανθήρη- φεγγάρι, πού χύνει τήν άση- λες ιτιές και λευκες πού εϊναι μένα του βροχή 'στό μαγνάδι 'στην όχη της και τά σπύτια της; αντίορα, ή κοιμισμένη πόλη της πόλης πού εϊναι σκαρφα- με τούς φωτισμένους μιναρέδες της και τά σπυιάκια της κι' ό,τι 'Ολα πέρονουν τή; άχη όνειρου εϊναι γόρω μιας αυτή τη στιγμή 'στη βαθυστόχαστη αυτή σιω- άν νοιώθης να σου φιδουρίζω πη του δειλινού. Σ' αυτό τό ξε- και υ.βαθειά 'στη ψυχή σου, μαρο κομμάτι έβαλεν ή σκέψη άκουσε τό τραγούδι πού μπορεί μου τη σιλουέτα σου, τυλιγμέ- να ειπωθή από τήν πονεμένη λιζαν και χονδρά πουρνάριω.. νη κι' αυτή 'στό μαγνάδι της ψυχή μου σ' αυτό τό ζέμαχο Γιάννενα 1922.

ψιλής αντίορας και κινούμενη μέρος, όπου σε θρόνησα άρ- Μιχαήλ. Η. Καππās

Τούλας Βάουη

ΑΥΓΗ

'Ακόμη δέν έρόδισ' ή αυγή τό γκρίζο και θαμπό του ουρανού, κι' ακόμα δέν έχρύσωσε καμμιά κροφή παρθένα, του βουνού
Και μέσ της σκοτεινές σπηλιές ζευγαρωτά κοιμούνται τά κοράκια. Μόλις χαράζει. Στα κλαδιά φιλιούνται τά πουλάκια
Είς τη βοσκή τά πρόβατα πηγαίνουν βελάζουνε, πηδούνε ζωηρά κι' είς του βουνού τη βεμματι' άνεβαίνουν και πού φυτρώνουν χόρτα δροσερά

Κι' ακολουθεί τό κοπάδι χαρούμενος και διασπικτός με τή μακρυνά του γκλιτσα τ'όδηγεί άμουστακος ώραιος μπιστικός
Μακρυνά, ξαγνάντεμα τό μοναστήρι γλυκειά καμπάνα του μιλαί του; καλογήρους απαλά ξυπνάει και είς τόν δρθρο τούς καλεί
'Ολόδροσες κοπέλλες τά σταμινά τους με γέλοια πάνε να γεμίσουν στην πηγγή Εημέρωσε, άπλώνει τά μαλλιά της σ' δλόχρυσες άχτίδες ή αυγή.

'Η Συνέχεια του δράματος «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ» Στο ερχόμενο φύλλο.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

SERENATA

‘Από τή στιγμή που γεννήθηκα ή θεά σου μορφή χαράκτηκε μέσα στη καρδιά μου. Κι’ από τότε τη ζωή μου, την ύπαρξί μου μούχει δόν φηγγμένη ή γρανιτένια σου καρδιά και σέφνομαι τώρα κορρασμένος, ζωντανός, δίχως ζωή, πόνου σύντριμμα, θύμα αγάπης υπερκόσμιας;

‘Όπως δέν μπορούμε να νοιώσουμε τό θάνατο που κρύβει ή γαλινημεμένη θάλασσα κάτω από τη λάμψη της, έτσι κι’ εγώ δέν μπόρε-

σα να νοιώσω τό πόνο, που μου-χαν φυλαμμένο τό μάτι σου, πίσω από την εικόνα μου π’ αντίκρυζα στη πλανεύτρα λάμψη τους

Τόσα πράγματα φαίνονται φανερά κι’ όμως κρύβεινε κάποιο μυστήριο!

Και πρώτα απ’ όλα τό μάτια σου

Μά είν’ έως τώρα είχ’ αφήτη τη καρδιά μου να λατρεύη γιά θεό τήν υπέρκοσμην εικόνα σου, ένφ’ ή δική σου λές κι’ είνε δραχνοπλασμένη

και θά θραγιζόνταν στους δυνατοτέ-ρους παλμού; που θάνοιθε από τόν έρωτα μου, μέσα στο πνεσέ-των λογισμών μου. νοιώθω τή φαν-τασία μου, να δημιουργή γιά πεί-σμα σου, ένα καινούργιο θεό, γιά να του χαρήτη τήν λατρεία μου, που ώ, τώρα μου είχε σκληβώσει ή πλά-να ματιά σου

Θ’ αλλάξη και ή καρδιά μου τό θεό τής λατρείας τη:

Κέρκυρα Δεκέμβριος 1922

Αΐας Φιλίης

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ» — «ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ»

Τόν ύστερο καιρό είδαν τό φώς τής δημοσιότητας δυό καινούργια βιβλία του ξακουσμένου Έλληνα συγγραφέα και διηγηματογράφου κ. Δημ. Ι. Καλογερόπουλου. (*) Τώρα από διάντα που επιγράφεται: «Τί σκέπτομαι» κλει διάφορες «σκέψεις» παράξενες γιά τους πολλούς άλλ’ αξίες τάντα γιά βαθειά μελέτη—σκέψεις που όλες μαζί φαίνονται «φιλοσοφικό σύστημα» σέ κείνον που θά θελήση «να μη΄ σιά» κοσμικά μυστήρια»

Τ’ άλλο βιβλίο επιγραφόμενο «Διά τήν Πατρίδα» δέν είνε τίποτ’ άλλο παρά σειρά διηγημάτων πατριωτικών που συναρπάζουν και συγκινούν εκείνον που τά διαβάξει. ‘Ο διαλεκτός συγγραφέας άρχίζει από τό 1897 και τελειώνει στό 1921—στην εποχή που οι Έλληνες φαντάροι αποφασιστικοί τόν Τουρκοκ άντιμετώπιζιν. Τά επεισόδια που περιγράφονται στό πατριωτικό αυτό βιβλίο δίνουν στον άναγνώστη εικόνα άκριβέστατη των διαφόρων ελληνικών εποχών.

Και τά δυό μαζί αποτελούν ένα μικρό «αριστούργημα» που πρέπει να κοσμήση τις ελληνικές βιβλιοθήκες. Τά έργα του κ Καλογερόπουλου, γραμμένα με δύναμη και τέχνη άπαραμάλλο, έκαμαν μεγάλη έντύπωση στό ελληνικό κοινόν και στον έξω κόσμο ακόμα, που κυκλοφόρησαν σε μεγάλο κύκλο τά καινούργια βιβλία του διακεκριμένου διηγηματογράφου, άκούστηχαν πολλά επαινετικά λόγια γιά δαύτον κι’ εφημερίδες κύρους δημοσιεύσανε ά-

ποσπάσματα των έργων του.

Γιά τές καινούργιες αυτές έκδόσεις θεωρούμε υπόχρωσσί μας να συγκαρούμε θερμότητα τόν έκλεκτό της πέννας χειριστή κ. Καλογερόπουλο.

Π Δ. Μ.

(*) Από τόν ίδιο θγαίνει «στην Αθήνα κάθε μήνα, γρόνη τώρα, τό σοβαρό φιλολογικό Περιοδικό «Πανακοθήκη» που συγκεντρώνει «τές σπαρταριστές στήλές» του ό, τι διαλεχτό και πρωτότυπο έχει να παρουσιάση ή ‘Ελληνική λογοτεχνία.

Idem

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κ. Κ. Μ Π. Καππών.—‘Ιωάννινα.—‘Επιστολή σας ελήφθη.—Εύχαριστούμε θερμότητα.—‘Εργόν σας δημοσιεύεται.—Περιμένομεν και άλλα—Φανήν Χριστοπούλου—Πύργον.—Μά; έσκληρώσατε—Εύχαριστούμε.—Περιμένομεν έργά σας.—‘Αν. Αλεξάνδρου.—Χαλκίδα—Εύχαριστούμε.—‘Εγράψκαμε ιδιαίτέρως.—Ν. Τσκαλάκη.—‘Αμφισχ.—Δημοσιεύεται και τό δεύτερον.—‘Εγράψκαμε ιδιαίτέρως.—Λούλαν Καραπούλα—‘Αθήνα.—‘Αμάλιαν Δραζίνου.—Βαστίαν.—‘Ελήφθησαν επιστολαί σας.—Εύγνωμονούμεν δ’ ύποστέρηξιν.—Σώτον Γαρδένην.—‘Αθήνα.—‘Εργά σας; ελήφθησαν.—‘Ετέθησαν υπό κρίσιν ‘Επιτροπής.—Λίχιντα Φιλίην.—Σ. Αρμένην.—‘Ενταύθα.—‘Ελήφθησαν.—‘Υπο-

στήρηξιν σας μά; είνε πολύ μικρός.—‘Αλέων Ζέρβρον.—‘Ενταύθα.—‘Εργά σας; ετέθησαν υπό κρίσιν ‘Επιτροπής.—‘Εγκρίνατε παρακλούμεν ψευδώνυμόν σας.—Σωτ. Παπαγεωργίου.—‘Ιωάννινα.—Εύχαριστούμεν.—‘Ο κ. Βάρκας; ένεγράφη.—‘Εστάλησαν φύλλα.—‘Ιδιότροπον.—‘Ενταύθα.—‘Εργόν σας; ετέθη υπό κρίσιν ‘Επιτροπή.—‘Εγκρίνατε ψευδώνυμόν σας. Jeanne Andriss.—Πάτρας.—Εύχαριστούμεν.—Δημοσιεύθη.—‘Εγκρίνατε παρακλούμεν ψευδώνυμόν σας.—Β. Παγκράτην.—Πάτρας.—Μά; έσκληρώσατε. Μιλτ. Γεωργίτην.—Μέσσοβον.—‘Αιχμένομεν ενεργεία; σας.—‘Ορφεύς» σας; στέλλεται τακτικά.

Μαρίκην Ποταμιάνου.—‘Ενταύθα—Εύχαριστούμεν.—‘Εγράψκαμεν ιδιαίτέρως.

‘Ο Διευθυντής

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

‘Από σήμερα όσα απ’ του; συνεργάτες του «‘Ορφεύς» θέλουν να δημοσιεύονται τά έργά των με ψευδώνυμο είν’ υποχρεωμένοι να μά; στείλουν δραχμές πέντε (5) γιά τήν έγκριση του ψευδώνυμου των. Σέ τούτη τή στήλη θά δημοσιεύουμε τακτικά τά ψευδώνυμα που θά εγκρίνονται.—

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

—«‘Επιανησιακή ‘Επιθεώρησις»: Μηνιαίον Φιλολογικόν περιοδικόν έκδιδόμενον έν Ζακύνθω.—Διευθυντής και έκδότης: Παν. Δ. Αβούρης.

Ἐκ τῷ ἐλάττωτον τοῦ «Ὁρφῆως» ἀναγαί τὰ δημοσιευθῶν παρὶς εἰδῶς
διαφημῆσαι ὑπὸ τοῦ ἐξῆς ὄρου:

Διαφήμησις δλοσέλιδος ἐφ' ἄ. αὐ. ὄρχ. 100, ἡμιον, τέτατον, ὄγδον σελίδα.
κατ' ἀναλογίαν. Ἀ. ἂ. δύο ἢ περισσοτέρας δημοσιεύσεις γίνεται ἔκπτωσης 25 τοῖς οἰ.
Τὸ ἀντίμιον τῶν διαφημῆσεων προσλιγίται:

Ὁ «Ὁρφῆς» ἐπιτίσεται μὴ
παρὶς ὄλλεν περιδικεῖ τὸ ἐπίαι.
ἀναγγέλλει εἰς τὴν εἰσὶν εἰρήνη.

Ἐπισηρίζετε ὄλοι, μικροὶ καὶ μί
γάλοι τῶν «Ὁρφῆς».

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν ἀποστ.
λόμενα βιβλία, ἀναγγέλλονται εἰς τὴν
ἐπὶ τούτῳ σιγήν, μετ' ἀναλόγων κρι-
τικῶν σχολίων.

Ὁ «Ὁρφῆς» ἐτοιμάζει ἐκπλήξει.
ὄτοῦς ἀναγνώσις του.

Ἡ νεολαία ἔχει καθῆκον τὰ ὑπο-
σηρίζη μετ' φανατισμῷ τὸ ὄργανόν της.

Κάθε συνεργάτης ἢ συνεργάτρια
εἶν' ὑπεύθυνος γὰ τὰ δημοσιεύματά
τους.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ
μῆ, δὲν ἐπιστρέφονται.

Οἱ εἰς τὸν Διευθυντὴν δι' ἐπιστο-
λῶν ἀπευθυνόμενοι παρακαλοῦνται τὰ
προσέχον εἰς τὰ «Μεταξύ μας» —
Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ὁρφῆως» ἀδυνα-
τεῖ ν' ἀπαντῇ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς πολυ-
πληθεῖς φίλους ἐπιστολογράφους.